

ли вече да се върне въ село.

Взима си момчето сбогомъ отъ старци-тъ и потегля, но следъ него тича братче-то му и плаче.

— Чакай, бате, вземи и мене, бате!..

Но момчето не се обръща, а бърза по птеката къмъ баира. Нѣма време за губене. Въ градското училище трѣбва да се отиде часъ по-скоро за учение. Нали тъй казваше Иванъ Вазовъ? — „Едно време бѣ парата, тя умъ даваше на двама. Сега питатъ въ главата, какво има, какво нѣма“... Така и Стаменчо ще иде наука да бере, голѣмъ човѣкъ да стане. И потеглилъ той изъ птеката, прехвърлилъ баира и се спрѣлъ. Мжка притиска душата му. Въ ушитѣ му още звучи плача на малкото му братче, а въ паметта му никога нѣма да изчезне тъжния образъ на майка му. И нему е мжка, но не бива да се плаче.

Той се обръща къмъ селото и се заглежда въ сламенитѣ покриви. Ето тамъ е бахчата на чичо Никола, хе тамъ е кѣщата на куцата Неда... вижда се отъ тукъ, забития конски черепъ на плета, а тамъ отлѣво на училището е тѣхната кѣща.

Въ това време нѣщо мокро се плъзна по ржката му. Той снema погледъ и какво да види? Кучето Гошо! Поело само пѣтя и настигнало малкия си господарь!

— Охъ Гошо, Гошо! — нарежда Стаменчо, клѣква и прегръща своето вѣрно другарче... — Какво да те правя. Ти тука трѣбва да стоиш! Кой ще пази стоката ни?

Той го прегръща, милва го, завира ли-

це въ козината му и Гошо лудува отъ радостъ. Най-после Стаменчо успѣва да накара кучето да се върне и потегля къмъ равния коларски пѣтъ за къмъ града... — „Сега питатъ въ главата, какво има, какво нѣма“, — шепне си Стаменчо и се мжчи да засѣнчи тѣглата по родителитѣ, по стадото и по лудия Гошо...

Рисувамъ азъ и си фантазирамъ. Предъ мене е разгърнатъ цѣлия домъ на Стаменчо съ всичката оная хубостъ, отъ която е изтъкано цѣлото му детинство...

Рисувахъ почти цѣлъ день, но когато свършихъ и се вгледахъ въ рисунката си, извикахъ отъ почуда. Това бѣше почти една свършена картина! Цѣлото село съ моста, съ гжскитѣ, съ ржката, съ кѣшитѣ, съ училището съ църквата, съ всичко, което го прави тъй хубаво и живо!

Да, азъ виждахъ съвсемъ ясно, че съмъ художникъ. На ржката ми се подчиняваше кредата тъй както ѝ заповѣдахъ.

Показвамъ рисунката на дѣдо.

Той свива очи, гледа, гледа, па току:

— Нива ли си изписалъ?

— Каква ти нива, бѣ дѣдо, не виждашъ ли, че е село?

— Хж тъй, тъй, — поправя се дѣдо, — много хубаво! Прилича!

Всички си носимъ рисункитѣ. Класътъ гъмжи отъ възбуда. Кой ли ще е най-щастливия? Сигурно между всичкитѣ рисунки все ще има една най-хубава! Че коя може да бжде тя, ако не моята? Ние започнахме да ги показваме единъ на другъ, но учи-

„Къмъ града“

